

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że działalność krajowego publicznego dostawcy telewizji, polegająca na świadczeniu na rzecz telewidzów audiowizualnych usług medialnych, która jest finansowana przez państwo w drodze subwencji i nie wiąże się z uiszczaniem przez telewidzów żadnych opłat za emisję telewizyjną, nie stanowi odpłatnego świadczenia usług w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 168 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że krajowy publiczny dostawca telewizji jest uprawniony do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego z tytułu zakupu towarów i usług wykorzystywanych na potrzeby jego działalności dającej prawo do odliczenia, natomiast nie jest uprawniony do odliczenia VAT naliczonego z tytułu zakupu towarów i usług wykorzystywanych na potrzeby jego działalności niewchodzącej w zakres stosowania VAT. Do państw członkowskich należy ustalenie metod i kryteriów podziału kwot VAT naliczonego pomiędzy transakcje podlegające opodatkowaniu i transakcje niewchodzące w zakres stosowania VAT, z uwzględnieniem celu i systematyki tej dyrektywy oraz z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 95 z 23.3.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – AS „LatRailNet”, „Latvijas dzelzceļš” VAS / Valsts dzelzceļa administrācija

(Sprawa C-144/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Dyrektywa 2012/34/UE – Artykuły 32 i 56 – Pobieranie opłat za infrastrukturę kolejową – Niezależność zarządcy infrastruktury – Funkcje organu regulacyjnego – Pojęcie „optymalnej konkurencyjności segmentów rynku kolejowego” – Wyłączne prawo do segmentu kolejowego – Podmiot świadczący usługi publiczne]

(2021/C 471/07)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „LatRailNet”, „Latvijas dzelzceļš” VAS

Strona pozwana: Valsts dzelzceļa administrācija

Sentencja

- 1) Artykuł 56 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on organowi regulacyjnemu uprawnienie do przyjęcia z własnej inicjatywy decyzji zobowiązującej przedsiębiorstwo wykonujące podstawowe funkcje zarządcy infrastruktury kolejowej, o których mowa w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy, do wprowadzenia pewnych zmian do systemu pobierania opłat za infrastrukturę, chociaż system ten nie implikuje dyskryminacji wnioskodawców.

- 2) Artykuł 56 dyrektywy 2012/34 należy interpretować w ten sposób, iż warunki, jakie należy wprowadzić do systemu pobierania opłat, które organ regulacyjny ma prawo narzucić przedsiębiorstwu wykonującemu podstawowe funkcje zarządcy infrastruktury kolejowej, muszą być uzasadnione naruszeniem dyrektywy 2012/34 i ograniczać się do zaradzenia sytuacjom niezgodności z dyrektywą i nie mogą obejmować ocen celowości dokonywanych przez ten organ, naruszających zakres swobody tego zarządcy.
- 3) Artykuł 32 ust. 1 dyrektywy 2012/34 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie – również co się tyczy kryterium optymalnej konkurencyjności segmentów rynku kolejowego – w odniesieniu do segmentów rynku kolejowego wolnych od konkurencji, w szczególności gdy są one obsługiwane przez podmiot świadczący usługi publiczne, któremu na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych przyznano wyłączone prawo w rozumieniu art. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70.

(¹) Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski Rayonen sad – Bułgaria) – „Toplofikatsia Sofia” EAD, „CHEZ Elektro Bulgaria” AD, „Agentsia za control na prosrocheni zadalzhenia” EOOD (C-208/20), i „Toplofikatsia Sofia” EAD (C-256/20)

(Sprawy połączone C-208/20 i C-256/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 20 ust. 2 lit. a) TFUE – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 1206/2001 – Współpraca między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych – Artykuł 1 ust. 1 lit. a) – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Artykuł 5 ust. 1 – Niezapłacone wierzytelności – Orzeczenia sądów – Nakazy zapłaty – Doręczenie – Dłużnik mający miejsce pobytu pod nieznanym adresem w państwie członkowskim innym niż państwo sądu rozpatrującego sprawę]

(2021/C 471/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski Rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Toplofikatsia Sofia” EAD, „CHEZ Elektro Bulgaria” AD, „Agentsia za control na prosrocheni zadalzhenia” EOOD (C-208/20), „Toplofikatsia Sofia” EAD (C-256/20)

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do sytuacji, w której sąd państwa członkowskiego zarządza poszukiwanie adresu, w innym państwie członkowskim, osoby, której należy doręczyć orzeczenie sądu.